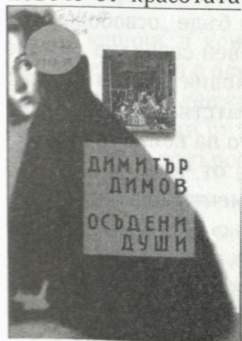

се приема от специалистите като представителна за творчеството на Веласкес, но заема и централно място в Прадо – музеят, който пък е сред предпочитаните от героите на Димов места в Мадрид. Говорейки за корицата като картинна галерия, трябва да обърнем внимание и на още един детайл от нея – женската фигура, която е обърната не към творбата на Веласкес, а към нас, така тя също започва да функционира и да се възприема от читателя като картина (това усещане се засилва и от белия цвят на корицата, пораждащ асоциации с платното за рисуване). Чрез фигурата на жената, която ни обхваща с поглед, се повтаря един от вече споменатите механизми, действащи в картината на Веласкес – ние наблюдаваме жената, но едновременно с това сме наблюдавани от нея.

Що се отнася до изданието на „Захарий Стоянов“, онова, което го индивидуализира от останалите книги в поредицата, е отново женското лице на корицата (както и при „Поручик Бенц“). Женският портрет обаче не е на художника Никола Ганушев, както подвеждащо е отбелязано на гърба на заглавната страница, а на Никола Маринов и представлява портрет на съпругата му Фредерика. Този портрет обаче запечатва нещо повече от красотата на едно лице, той затваря в себе си и

историята на една голяма любов – любовта между двама чужденци, които се срещат в чужбина (Никола Маринов се запознава с бъдещата си съпруга – швейцарката Фредерика Мати Данелофер по време на следването си в Италия¹⁴). Същият този принцип обаче – чужденец в чужбина, силна страст – работи и в романа на Димов. Т. е. Независимо че корицата е далеч от откровената илюстративност, тя всъщност пряко кореспондира със същинския

текст, като засилва неговите внушения.

¹⁴ По-подробно вж. Босилков, Св. Никола Маринов. С., 1957, с. 18-19.